

Arrest

nr. 309 317 van 4 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. MWEZE SIFA
Louizalaan 441 bus 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (Dem. Rep.) nationaliteit te zijn, op 2 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juni 2024 tot teruggrijping (bijlage 11) en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat G. MWEZE SIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt op 25 juni 2024 met een vlucht afkomstig uit Addis Abeba op de nationale luchthaven van Zaventem aan. Zij wordt tegengehouden aan de grens.

Op 25 juni 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot teruggrijping (bijlage 11), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“de heer / mevrouw :
naam M. M. voornaam V.

geboren op 03.12.1980 te KINSHASA geslacht (m/v) Vrouwelijk
die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)
houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer (xxx)
afgegeven te MINAFFET op : 09.06.2021
houder van het visum nr. 050611289 van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Kinshasa
geldig van 14.06.2024 tot 14.06.2025 voor een duur van 90 dagen
afkomstig uit Addis Abeba met ET730 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :
(...)

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze legt een terugkeerticket dd. 01.07.2024 en een hotelreservatie van 25.06.2024 tot 27.06.2024 voor. Ze kan niet aantonen waar zij de resterende periode zal logeren. Verder is ze niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...), kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden en kan geen toelichting geven met betrekking tot haar voorgenomen toeristische activiteiten tijdens haar verblijf in België. Ze verklaart ook geen familie of vrienden in België te hebben welke haar wegwijs kunnen maken.

Afgaande op deze gegevens voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscode."

Op 25 juni 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie eveneens tot de intrekking van haar visum type C.

Op 25 juni 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten slotte tot de vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

2. Over de ontvankelijkheid

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, de onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

3. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat de procedure voor de Raad in de Franse taal wordt gevoerd.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging voor de Raad niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt: "Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor

zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands, dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingen-wet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1 Verzoekster betoogt dat er sprake is van machtsmisbruik en een schending van het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster wijst erop dat zij in het bezit was van een visum, type C, afgeleverd door de Belgische ambassade in Kinshasa en geldig van 14 juni 2024 tot 14 juni 2025, voor een periode van 90 dagen. Dit visum is haar pas afgeleverd nadat zij aan alle voorwaarden voldeed om toegang te krijgen tot de Schengenzone. Ze was in het bezit van een visum voor toeristische doeleinden. Zij werd door de grensautoriteiten niet gevraagd of zij documenten kon voorleggen, zoals folders, brochures, een stadsplan, een heen- en terug ticket, terwijl zij weldegelijk in het bezit was van een reisprogramma (stuk 2). Zij had niet de kans om dit document voor te leggen. Zo ook was zij bereid om de reservatie van haar hotel te verlengen voor de volledige duur van haar verblijf, indien haar dat was gevraagd. Zij had het hotel voor slechts 2 nachten geboekt zodat zij eventueel nog voor een ander hotel kon kiezen.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet verweerder toelaat om, behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, de toegang tot het grondgebied te weigeren aan de vreemdeling die, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf. Het feit dat verzoekster beschikt over een paspoort en een visum dat haar werd afgeleverd met het oog op een toeristisch verblijf impliceert dus niet dat haar de toegang tot het Rijk vervolgens niet meer zou kunnen worden onttrokken. Het gegeven dat verzoekster, na voorlegging van bepaalde documenten om haar reisdoel aan te tonen, een visum voor een toeristisch verblijf via de bevoegde diplomatieke post ontving, sluit geenszins uit dat de met grenscontrole belaste autoriteiten, op basis van bepaalde op het ogenblik van de poging tot grensoverschrijding gedane vaststellingen, alsnog oordelen dat deze stukken niet (langer) kunnen worden aanvaard als bewijs van een initieel voorgedragen reisdoel en het reisdoel derhalve niet vaststaat.

Verzoekster betoogt in wezen dat zij beschikt over documenten waaruit blijkt dat zij om toeristische redenen naar België kwam en dat verweerder dus niet kan voorhouden dat zij niet de vereiste documenten kon voorleggen. Zij gaat hiermee evenwel schijnbaar voorbij aan het feit dat verweerder heeft vastgesteld dat zij weliswaar documenten heeft aangebracht, doch dat deze, gelet op het resultaat van een aantal onderzoeksverrichtingen, niet toelaten te concluderen dat toeristische motieven de werkelijke reden van haar reis naar België vormen en de werkelijke reden van haar komst bijgevolg niet wordt aangetoond.

Uit het verslag van de grenspolitie, waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster werd gehoord in het Frans omtrent haar reisdoel, blijkt wat volgt:

“Betrokkene verklaart ons in de Franse taal dat ze voor toeristische doeleinden naar België komt. Het is de eerste maal dat zij België bezoekt. De terugreis is voorzien op 01/07/2024. Betrokkene is in het bezit van een terugkeerticket hetwelke als bijlage gevoegd wordt. Betrokkene is in het bezit van 3530 US dollar en 50 Euro in cash. Ze heeft geen creditkaarten bij zich. Betrokkene verklaart ons dat het de eerste maal is dat ze België bezoekt. Ze kent hier niets en heeft hier geen familie of vrienden. Betrokkene is niet in het bezit van enige vorm van documentatie voor de inplanning van haar reis (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van informatie). Betrokkene kan ons ook niet één bezienswaardigheid in België benoemen. Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie in Escale Hotel voor de periode van 25/06/24 tot 27/06/24. Betrokkene verklaart dat ze eerst wil checken of het een goed hotel blijkt te zijn en zal dan boeken tot het einde van haar voorziene verblijf. Bij nazicht via booking.com (XXX) blijkt het hotel bevestigd te zijn. Betrokkene reist met 1 handbagage (inhoud kledij) en 2 frigoboxen met etenswaren. Tijdens opstellen van huidig verslag krijgen wij telefoon van een zekere B. (tel. nr. XXX). Betrokkene deelt mede dat hij M. V. komt ophalen. Wanneer wij betrokkene hiermee confronteren zegt ze in eerste instantie deze persoon niet te kennen. Mogelijks is het iemand die haar naar het hotel zal brengen verklaart ze iets later.”

Uit het politieverlag dat op 25 juni 2024 werd opgesteld blijkt dat verzoekster, toen haar werd gevraagd om haar toeristische motieven toe te lichten, zij *“niet in het bezit (is) van enige vorm van documentatie voor de inplanning van haar reis (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van informatie). Betrokkene kan ons ook niet één bezienswaardigheid in België benoemen.”*

Van een vreemdeling die van een ander continent naar België komt met het oog op een toeristisch verblijf kan nochtans in redelijkheid worden verwacht dat hij een aantal toeristische trekpleisters kan meedelen, te meer nu verzoekster in haar verzoekschrift verklaart dat zij wel in het bezit was van een reisprogramma. Waar verzoekster lijkt te insinueren dat haar de vraag niet werd gesteld om documentatie voor te leggen, vindt dit geen steun in het administratief politieverlag. In dit verslag staat duidelijk vermeld dat verzoekster, los van het reisprogramma dat ze thans kan voorleggen, niet één bezienswaardigheid in België kon opnoemen. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat de door de politie op 25 juni 2024 gedane vaststellingen niet correct zijn weergegeven in dit verslag.

Overigens blijkt uit een controle van verzoeksters bagage dat zij naast één stuk handbagage, twee frigoboxen met voeding meebracht. Het feit dat verzoekster reist met bijna uitsluitend frigoboxen gevuld met voeding is ook moeilijk verenigbaar met haar verklaringen dat zij om toeristische redenen naar België kwam. Uit het verslag blijkt ook dat een zekere B. haar kwam ophalen op de luchthaven. Waar verzoekster verklaarde dat het iemand van het hotel zou kunnen zijn is het evenwel vreemd dat deze persoon zich uitgaf als B. en niet in naam van het hotel sprak.

Verzoekster betoogt verder dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij gehuwd is en een handelsactiviteit uitoefent, voor eigen rekening (zie stukken 3 tot 5 in bijlage van het verzoekschrift) en dat zij hoegenaamd geen reden heeft om in België te blijven of de hulp zou inroepen van de Belgische instanties. Zij heeft een eigen bankrekening en een bloeiende zaak. Zij reist overigens regelmatig naar China om zich aldaar handelswaar aan te schaffen voor haar zaak. Het is dus niet zo dat zij voor de eerste keer 'buiten Afrika' reist. Op basis van al deze elementen werd haar overigens het visum toegekend door de Belgische ambassade.

Door uiteen te zetten dat zij kan aantonen dat zij een eigen zaak heeft, gehuwd is en over voldoende middelen beschikt, toont verzoekster niet aan dat verweerder verkeerdelijk heeft vastgesteld dat zij niet beschikte over documenten ten bewijze van haar (werkelijke) reisdoel. In weerwil van verzoeksters betoog wordt niet gesteld dat zij voor de eerste keer 'buiten Afrika' reist maar wordt vastgesteld dat zij voor de eerste keer België bezoekt terwijl ze verklaarde hier niets te kennen en hier geen familie of vrienden te hebben.

Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar zij stelt dat de met grenscontrole belaste overheden, gezien de onderzoeken die werden verricht en de feitelijke vaststellingen die werden gedaan, de situatie incorrect hebben ingeschat en louter arbitrair optraden. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, dat hij niet zou hebben voldaan aan wat zij omschrijft als de procedurele samenwerkingsplicht of dat hij kennelijk onredelijk optrad.

De theoretische beschouwingen van verzoekster over het begrip proportionaliteit, het feit dat zij met een visum naar België reisde en het feit dat zij weldegelijk een reisprogramma kon voorleggen en bereid was om de reservatie van haar hotel te verlengen, laten de Raad niet toe te besluiten dat verweerder het proportionaliteitsbeginsel miskende door de toegang tot het Rijk te weigeren aan een vrouw van wie niet kan worden vastgesteld met welke precieze bedoelingen zij naar België komt en die poogt om haar werkelijke reismotieven te verbergen. Waar verzoekster de vasthouding disproportioneel acht, herhaalt de Raad dat hij geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

Het enig middel is prima facie niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN